

Demokratik Deliler Devleti 3D 8

– Ömer Faruk · 15 Eylül 2016

-Akıllı geçinenler için mola,

-Çünkü şimdi "Deliyim!" diyenlerde sıra...

**

Odamdayım. Uykum yok ama tekrar yatmak istiyorum. Üzerimde kırgınlık var, her tarafım ağrıyor. Yan odadan sesler geliyor. Bakmak istesem de üşeniyorum. Merak baskın çıkıyor ve çıkıp bakıyorum. Kapı açık olduğu için içerisi görülüyor. Masanın yanındaki sandalyelerde üç kişi, yatakların üzerinde dört kişi oturuyor; bir kişi de boş sandalyenin yanında ayakta duruyor. Ayaktaki adam heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyor, diğerleri ona soru üstüne soru soruyor. Konuşmacıdan izin istiyorum girmek için, eliyle kendine yakın olan bir yatağın üzerini işaret ediyor. Oturuyorum.

-Hoş geldiniz. Zaten yeni başlamıştık ama sizin için baştan alıyorum, lütfen önce dinleyin, sonra aklınıza takılan bir şey olursa sorarsınız. Diyor ve devam ediyor:

-Uykum kaçtığı için üç gün önce gece yarısından sonra bahçeye çıkmıştım. Hava güzeldi. Ortalık önce biraz karanlıktı, sonra hastane bahçe duvarının arkasından görünmeye başlayan ay ile aydınlandı. Uzaktan havlayan köpek sesleri geliyordu. Bir hışırtı duyunca köpeklerin yaklaşmakta olduğunu zannettim. Birden ayın önünü siyah bir cisim kapattı. Çok büyük bir şeydi. Acaba nedir diye kendime sorduysam da bir cevap veremedim. Bahçe duvarından iki-üç kat daha büyüktü. Bir adım atıp bahçenin içine girdi. Kaçmayı düşündüm, ayaklarım gitmiyordu; bağırarak istedim sesim çıkmıyordu.

-Nerede yaşıyormuş bu kadar büyük bir yaratık? Ne yer ne içermiş?

-Yok artık, bir de adresini sorsaydım bari! Nerede yaşadığı seni, beni ne ilgilendirir? Doğrusunu isterseniz ben ona ne dendiğini de bilmiyorum. Bana göre olsa olsa o bir Gul-i beyabani'dir. Çünkü bu varlık hakkında anlatılanlara çok benziyor. En azından yedi-sekiz metre boyu var, belki de daha fazla... Korkudan bakıp da iyice inceleyemedim ki! O yüzden tahmini söylüyorum.

-Dinozor olmasın?

-Bir de Drakula varmış. Belki odur.

-Kan emen vampirler olduğunu duymuştum.

-Dinozor değil. Çünkü kuyruğu yok ve yüzü insan-hayvan karışımı. Kafasının büyüklüğü benim boyum kadar. Dişleri tam kazma gibi. Bahçede onun bacakları kadar uzun bir ağaç yok. Ayaklarının tabanları en az bir metre.

-O kendine uygun ayakkabı da bulamaz! O kadar büyük ayakkabıyı hangi ayakkabıcı yapacak da kime satacak? Yaptı diyelim bir tane; bekleyecek ki senin Gülcü Baba gelsin de alsın.

-Dalga geçme! Bir kere Gülcü Baba değil "Gul-i beyabani" dedim, sonra ayakkabı giydiği filan da yok. Ayakları, yalınayak ve üzerleri kılla kaplı. Kollar da sicim kalınlığında. İnsan eti ile beslendiğini biliyorum. Çünkü beni parmaklarının ucu ile havaya kaldırdı, ağzını açtı. Tam o sırada boğazına baktım, inanın sanki kocaman bir tünel görüyordum.

-Eeee sonra? Yedi mi seni?

-Yese Şimdi sizinle nasıl birlikte olacaktım? Salak salak sorular sormayın!

-Yahu adamın konuşmasını ikide bir kesmeyin de tamamlasın! Sen anlat, biz dinlemek, öğrenmek istiyoruz. Evet sonra, sonra ne oldu?

-Tam ağzına atacaktı ki birden vazgeçti. Neden vazgeçtiğini şöyle açıklayayım: Bana dedi ki "Sen hayırsever birine benziyorsun. Birçok hayır işinde çalışmış, yoksul ve çaresiz insanlara yardım etmişsin. O nedenle senin hayatını bağışlıyorum. Sen de bunun karşılığında bana buradaki diğerk hayırsever insanları bilmeme yardım edeceksin." Her türlü yardımı yapmaya hazır olduğumu ama bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi söyledim. "Kolay!" dedi. "Hayırseverliğinden eminsen o insana dua yazılı bir kâğıt vereceksin. Ben buraya geldiğimde yakaladığım insana yemeden önce dua kâğıdının olup olmadığını soracağım. Varsa kurtuldu, yoksa..."

-Bize de dua kâğıtlarından verecek misin? Ben korkmaya başladım bile! Ya beni yakalarsa...

-Öyle yağma yok; herkese dua kâğıdı dağıtmak için gelmedim ben buraya. Günlerce bu kâğıtları yazmak için uğraştım. Birkaç yüz tane ancak yazabildim. Dua kâğıdı almak isteyen kişi öncelikle bunu hak edecek...

-Yani?

-Yanisi Őu: Hayırsever olduğunu kanıtlayacak. Mesela bunu kanıtlamak için benim kurduğum bir hayır derneği var, oraya bağış yapabilir. Bu dernek öğrenci okutmaktan tutun da hasta ameliyatlarına kadar birçok konuda insanlara yardım ediyor.

-Ne kadar yardım yapmamız gerekiyor?

-En az yüz lira... Őunu da bilin ki benim bu toplanan paralardan bir liralık bile çıkarım yok. Hepsi derneğin kasasına girecek. Buraya gelmeden önce dolaştığım odalarda elli-altmış kişi dua kâğıtlarını alarak Gul-i beyabani'ye yiyecek olmaktan kurtuldular.

-Ben böyle masallara inanmam, uydurma şeyler bunlar. Böyle bir yaratık olamaz ama diyelim ki var; peki neden bizim hastaneye gelsin ki? Diyelim geldi, her taraf güvenlik dolu. Birinden biri mutlaka görürdü. Çünkü kocaman bir şey olduğunu söylüyorsun; ufacak bir şey değil ki gizlenerek kimseye görünmeden gelmiş olsun.

-Sorularına cevap vereyim: Bu yaratıklar ıssız yerleri tercih ederler. Bizim hastanenin etrafında orman ve tarlalardan başka hiçbir şey yok. Yani ıssız bir yer görünümünde. Burada ciddi bir olay olsa Őehre haber gidene ve oradan yardım gelene kadar saatler belki de günler geçer. Bir de arkadaŐ, bu canavarı güvenliğin neden görmediğini soruyor. Gece saat on ikiden sonra görev başında kalan güvenlik sadece girişteki kulede nöbetçi olandır. Onun da sabahı uyuyarak getirdiğini sanıyorum. Diğerk güvenlikçilerin hepsi görevlerinin başında bulunacakları yerde lokalde sabahlıyor; bunların bazıları oyun oynuyor, bazıları da uyuyor.

-Yüz lira çok. İndirim yapamaz mısın? Almak istiyorum ama benim o kadar param yok. Çok korkuyorum. N'olur indirim yap da ben de alayım.

-İndirim mindirim yok! Sana yaparsak diğerklerinin günahı ne? Onlara da yapmak gerekir. Bir yerlerden bul buluştur, kendini kurtar.

-O kadar parayı hiçbir yerden bulamam, ne yapsam acaba? Ya gelir de Gul-i beyabani beni yakalarsa!

-Al sana yüz lira ver bana bir tane. Dua kâğıdımı cebime koyarsam düşürebilirim. İyisi mi dolabıma

kilitleyeyim; en güvenli yer orası.

-Sen salak mısın? Dolaba kilitlenir mi? Diyelim ki Gul-i beyabani seni bahçede yakaladı. “Bi dakika bekle! Dua kâğıdım dolabımın içinde. Gidip alıp geleyim” mi, diyeceksin. Valla Gul-i beyabani’nin seni yemeye niyeti yoksa bile bu konuşmandan sonra yer!

Bu sırada yukarı kattan gelen bir gümbürtü herkesi sus pus yaptı. Konuşmacının bile rengi atmıştı. Şaşkınlık içindeydiler. Çoğu Gul-i beyabani geldi zannetmişti. Birkaç dakika böyle geçti. Gelen giden olmamıştı. Böylece bir tehlikenin bulunmadığı ihtimali artıyordu. Konuşmacı kendini topladı, etrafına gülümseyerek baktı ve sözlerine devam etti:

-Korkacak bir şey yok canım! Galiba yukarıda bir dolap devrildi. Duyduğumuz gürültünün nedeni bu olmalı. Şimdi bir kez daha soruyorum: Canını kurtarmak için hayır işlemek isteyenler kimler?

-Ben alıyorum.

-Ben de alıyorum.

-Böyle masallara beni kimse inandıramaz. Bu adam bizi dolandırmaya çalışıyor.

- Gul-i beyabani seni yakaladığında çok pişman olacaksın ama iş işten geçmiş olacak. Ben anlatılanlara inandım. Zaten daha önce böyle kırmızı gözlü, sivri burunlu, metrelerce boyunda bir canavarla karşılaşmış birinden benzeri gerçek bir olay dinlemiştim. Onun için ben de alıyorum. İşte yüz lira, duayı ver!

Odadaki dört kişi parasını ödeyip duayı aldı, biri çok istediği halde parası olmadığı için alamadı. İki kişi kararsızdı. Ben ise anlatılanlara inanmamıştım ama buna rağmen aklımın köşesinde küçücük de olsa bir soru işareti vardı: Ya Gul-i beyabani diye bir varlık varsa?

Bu düşünceler içerisinde hızla odayı terk edip bahçeye çıktım. Adımımı dışarı atmıştım ki zil sesini duyup geri döndüm, yemekhaneye gittim.

Yemek sırasında aklıma bir şey takıldı. Ne olduğunu söyleyeceğim ama sakın bana gülmeyin: Karıncalar. Acaba burada karınca var mıydı? Sizde de olur mu bilmem, ama bazen bir şeye takılıp kalırım. Onu buluncaya, görünceye kadar bu takıntılı halim devam eder.

Karnımı doyurup bahçeye çıkacak ve karıncaları arayacaktım. Kararımı vermiştim. O nedenle yemeği oldukça hızlı yedim.

Bahçede karınca arıyorum, arıyorum yok! Yürüdüğüm yolun üstünde, kenarında; etraftaki otların arasında bütün dikkatimi harcayarak bakıyorum; yok! Neden sonra aklıma geldi. Yolda karınca ne gezecek? Otların arasında olsa bile nasıl görecektim o ufacık yaratıkları? Onun için üzerinde ot bulunmayan toprak zeminlerde aramalıyım, diye düşündüm. Ayaklarım beni hastane duvarının önüne götürdü.

Evet, gördüm: İşte oradalar. Çok seviyorum bu hayvanları. Siz de sever misiniz? Yoksa evinizin balkonuna, hatta mutfağınıza davetsiz olarak girdikleri için sinirlenir misiniz? Ayağınızı, elinizi ısırıklarında onları kızıp, öldürür müsünüz? N’olur sizi ısırırsalar da onları öldürmeyin! Evet, sizi ısırmış olabilirler ancak bunun nedeni belki de sizsiniz. Farkında olmadan ters bir hareket yaptıysanız ona zarar vereceğiniz düşüncesiyle saldırıya geçip ısırılmış olabilirler. Isırıkları çok acıtır. O küçücük kısıkaçlarıyla o kadar şiddetli bir acı nasıl verebiliyorlar, bilmiyorum.

5-6 metrekarelik bir alana dağılmış yüzlerce karınca var burada. Her biri ya bir şeyi çekiyor ya da bir

yere doğru gidiyor. Ağzında ufacık bir kırıntı, ufacık bir çekirdek içi veya çekirdek kabuğu olanlar var. Bir de kendilerinin birkaç katı büyüklükte yiyecek veya çöp parçacıklarını çekelemeye çalışanlar...

Bazı karıncalar beni görünce kendileri için bir tehdit unsuru olarak kabul etmiş olmalı ki ağızlarını açıp antenlerini oynatmaya başladılar. Bunlar karınca kolonisinin savaşçı elemanları olmalı.

-Merhaba, sevgili karıncalar!

Dediğimde tavırlarında bana karşı bir değişiklik olmadı. Savunma pozisyonlarını aynen muhafaza ettiler.

-Dostça bir selam vermek için geldim. Size zararım dokunmaz.

Diye konuşmamı sürdürünce muharıplerden biri sordu:

-Merhaba, hoş geldin. Bizden ne istiyorsun?

-Sizden istediğim çalışmalarınızı izlememe izin vermeniz.

-Tamam, izle; ama fazla oyalanma buralarda!

Gerekli izin çıkmıştı. Büyükçe bir taşın üzerine oturdum. Ben bu hareketli, narin, çalışkan hayvanlara hayrandım. Tembellik yapan, kaytaran bir tek tane bile karınca göremedim. Ya kımıldatmaya bile gücü yetmeyecek kadar ağır olan cisimlerle mücadele edenlerine ne demeli? Bunlar tam bir sabır küpü...

Benden yarım metre kadar uzakta bir böcek ölüsü ve etrafında üç karınca gördüm. Ölü böceği çekelemeye başladılar. Olmadı. Bu üçlüye dört karınca daha katıldı. Gene olmadı. Ama karınca yuvasına baktığımda delikten çıkan onlarca karıncanın buraya doğru geldiğini fark ettim. Demek ki bir şekilde durum diğerlerine iletilmiş ve yardım istenmişti. Öyleyse karıncaların telsiz işlevi gören, aralarında haberleşmeyi sağlayan bir organları vardı.

Sayıları elliye geçince yavaş yavaş böcek ölüsünü çekmeye başlamışlardı. Bu hızla giderse yiyeceği yuvalarına götürmek belki saatlerini alacaktı.

Az önce karıncalarla konuştuğumu söylemiştim. İnandınız mı? İnanmadınız. Öyleyse şimdi anlatacaklarıma hiç inanmayacaksınız! Olsun, ben gene de anlatmak istiyorum:

Karıncaların yuvasının içini görmek istiyordum. Hem de çok... Merak işte! Ufacık yuva deliğinden bu cüsseyle girmem mümkün olmadığına göre, isteğimi gerçekleştiremeyeceğimi sanıyorsunuz. Yanıldınız.

Çünkü ben, bir karınca olarak birden kendimi yuvanın deliğinin önünde buluverdim. Heyecan içindeydim. Yuvadan çıkan karıncaları bekleyip içeri girdim. Önce dar bir tünel çıktı karşıma. Biraz yürüyünce tünel ikiye ayrıldı. Soldakinden devam ettim. Çok değil, bir dakika sonra geniş bir yere geldim. Burada oldukça büyük bir karınca vardı. Ötekilerden farklıydı. Ana kraliçe olduğunu anladım. Etrafında onlarca işçi karınca ona yiyecek taşıyordu. Ayrıca koruma görevi yapan çok sayıda karınca ana kraliçeyi adeta bir çember içine almışlardı.

Şimdi aklınıza şu soru gelebilir? "O karanlık yuvanın içindeki bu ayrıntıları nasıl gördün de anlatıyorsun?" diyebilirsiniz. İçerisi karanlık değildi ki, tam tersine çok aydınlıktı. Üstelik ortalığı aydınlatan ne bir ampul, ne bir gaz lambası ya da ne bir mum vardı. Buna rağmen her taraf ışıl ışıldı. Bunun nedeni de belki karıncaların gözlerinin yapısı olabilir... Ben de o sırada bir karınca olduğuma göre yuvadaki her şeyi en ince ayrıntısına kadar görebiliyordum.

Oraya gelinceye kadar karşılaştığım karıncalardan herhangi olumsuz bir tepki görmemişim. Benim bir yabancı olduğumu anlamamışlardı. Ana kraliçe karıncaya hayran hayran bakarken farkında olmadan

fazla yaklaşmış olmalıyım ki önce hemen kraliçenin etrafındaki çember daraldı. Sonra da işçiler kraliçenin üzerine çıkıp onu görünmez hale getirdiler. Tabii koruma görevi üslenenler de bana karşı saldırıya geçtiler. Sırrım açığa çıkmıştı. Oradan kaçtım, yuvanın deliğinden kendimi dışarı attım. Böylece karıncalığım sona ermiş oldu. Tekrar aynı taşın üzerinde oturup karıncaların ölü böceği götürme mücadelesini izlemeye başladım.

Karıncaları bırakıp devletimizden söz edelim mi? Çünkü devlet kurulmadığı için bana kızanların sayısı her geçen gün biraz daha artıyor.

Devleti kurmasına kuracağız da öncelikle bu devletin başkanını, vekillerini, yasama, yürütme ve yargı organlarının üyelerini bulmalıyız. Gerçi burada başkandan geçilmiyor. Yani başkan olacak çok kişi var. Hitler, Napolyon, Mussolini, Lenin, Stalin, Timur, İmparator şimdilik aklıma gelenler. Sahi geçen gün bunlara yenileri de katıldı: Sezar ve Mao.

Genellikle bu başkan adayları birbirlerinin etki alanlarına girmemeye özen gösterirlerse de arada sırada birbirleriyle çatıştıkları da olmuyor değil. Bilhassa Hitler ve Stalin'in yıllar önce paylaşamadıkları kozlarını şimdi paylaşmak için yaptıkları kavgaları izlemenizi isterdim. Stalin Hitler'e:

-Pis Alman domuzu, derken o da Stalin'e:

-Züğürt, adi komünist, diye cevap vermektedir.

Tabii bu tartışmada eski defterler açılmazsa olmaz. Nitekim açılıyor da:

-Ayyaş komünist, kafayı çekip çekip milyonlarca işçiyi, köylüyü, aydını öldürdün.

-Tencere dibin kara... misali sen asıl kendine bak pis faşist! Yahudileri fırınlarda yakan, soykırımı uygulayan sen değil miydin? Ben devrimin geleceğini garanti altına almak için faşistleri, hainleri, kapitalistleri temizledim. Sen ülkende döktüğün kanlarla yetinmeyip bir de ikinci dünya savaşını başlatarak bütün Avrupa'yı ateşe attın!

Sözlü tartışma sonunda yumruklaşmaya dönecek ama hemen aralarına giren Mehdi kavgaya izin vermiyor.

-Kardeşlerim bu ahir zamanda kıyametin yakında kopacağını bildiğiniz halde kavga etmek niye? Birbirinizi sevin, birbirinizle kucaklaşın, dost olun. Diyor ve Mehdi bağırıyor: "Ey uyuyanlar! Açın gözlerinizi, şimdi uyanmak zamanıdır, uyanın artık! Eğer hidayete ermek istiyorsanız benim sözlerime kulak verin, düşün peşime!"

Gece olunca da hastanede bir başka bağırma, daha doğrusu çılgılık ortalığı birbirine katacak... Anlayacağınız bu gece uyumak haram!
(Devam edecek...)